

Οι πρώτοι κήρυκες της Αναστάσεως του Χριστού

Η δεύτερη Κυριακή μετά το Πάσχα η εκκλησία μας τιμά τις Μυροφόρες. Τις γυναίκες εκείνες που σύμφωνα με το ιουδαϊκό έθιμο πήγαν στον τάφο του Ιησού. Το Ιουδαϊκό έθιμο ήταν να πάνε στον τάφο και να αλείψουν με αρώματα «μύρα» το νεκρό σώμα ως ένδειξη σεβασμού, τιμής και ευχαριστίας.

Από τις πρώτες λοιπόν η Μαρία η Μαγδαληνή, η Σαλώμη η Ιωάννα, η Παναγία και κάποιες άλλες ξεκίνησαν λίγο πριν χαράξει να πάνε στον τάφο. Είχαν αγοράσει από την προηγούμενη μέρα τα ακριβά τους αρώματα και ήταν έτοιμες. Παρόλο που την εποχή εκείνη δεν ταίριαζε να περπατούν γυναίκες μόνες τους στο δρόμο, αδιαφόρησαν για τα σχόλια αλλά και για την ώρα αφού ήταν σχεδόν νύχτα πριν χαράξει ο ήλιος.

Οι Μυροφόρες είχαν δει τον Ιωσήφ και τον Νικόδημο που είχαν σφραγίσει τον τάφο του Ιησού με ένα τεράστιο λίθο. Ένας μεγάλος λίθος και αρκετά βαρετός που μόνο ανδρικά χέρια θα μπορούσαν να τον μετακινήσουν. Στην ψυχή τους επικρατούσε μια ανησυχία και το συζητούσαν μεταξύ τους:

-Τις αποκυλίσει ημίν τον λίθον εκ της θύρας του μνημείου; (Ποιος θα απομακρύνει για χάρη μας την πέτρα από τη θύρα του μνημείου;)

-Γυναίκες που είμαστε δεν θα μπορέσουμε να κυλίσουμε τον λίθο. Δεν έχουμε τόση δύναμη.

Συζητώντας μεταξύ τους είχαν φτάσει στο σημείο του μνημείου.

Τι ήταν αυτό που έβλεπαν; Ναι πραγματικά, ο τεράστιος λίθος, η βαριά ταφόπετρα ήταν τραβηγμένη πέρα!

-Πώς έγινε αυτό; Ποιος την μετακίνησε τόσο πρωί; Οι στρατιώτες που ήταν στην σκοπιά ήταν εκεί ανάστατοι και παρακολουθούσαν και αυτοί έκθαμβοι με φοβισμένοι!

«Ανοικτός ο τάφος»!! Οι Μυροφόρες δεν φοβήθηκαν και τόλμησαν και μπήκαν μέσα. Αλλά και εκεί ακόμη μια άλλη έκπληξη της περίμενε.

Ένας Άγγελος, καθόταν στα δεξιά του μνημείου, του τάφου. Οι γυναίκες έμειναν έκθαμβες γιατί είχαν δει έναν άγγελο...δεν είχαν ξαναδεί κάτι τέτοιο «ουράνιο» και «θείο». Δεν μπορούσαν να αρθρώσουν λέξη από την θέα των ματιών που έβλεπαν έναν άγγελο...!!

Ο Άγγελος τότε τους είπε καθησυχαστικά:

- Μην εκπλήττεσθε και μη φοβάσθε. Ξέρω ποιόν ζητάτε! Ζητάτε τον Ιησού από τη Ναζαρέτ, τον Εσταυρωμένο. Δεν είναι εδώ. **«Ηγέρθη, ουκ εστί ὡδε ἶδε ο τόπος όπου ἔθηκαν αὐτόν»** ...Αναστήθηκε...να είναι άδειο το μέρος όπου Τον είχαν βάλει νεκρό! Πηγαίνετε όμως τώρα να το πείτε στους μαθητές Του και ιδιαίτερα στον Πέτρο, που έχει ανάγκη παρηγοριάς γιατί αρνήθηκε το Χριστό. Πείτε τους ότι θα τους συναντήσει ο Χριστός στην Γαλιλαία όπως το είπε ο ίδιος πριν σταυρωθεί. Θα τον δουν **ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟ** στο Γαλιλαία.

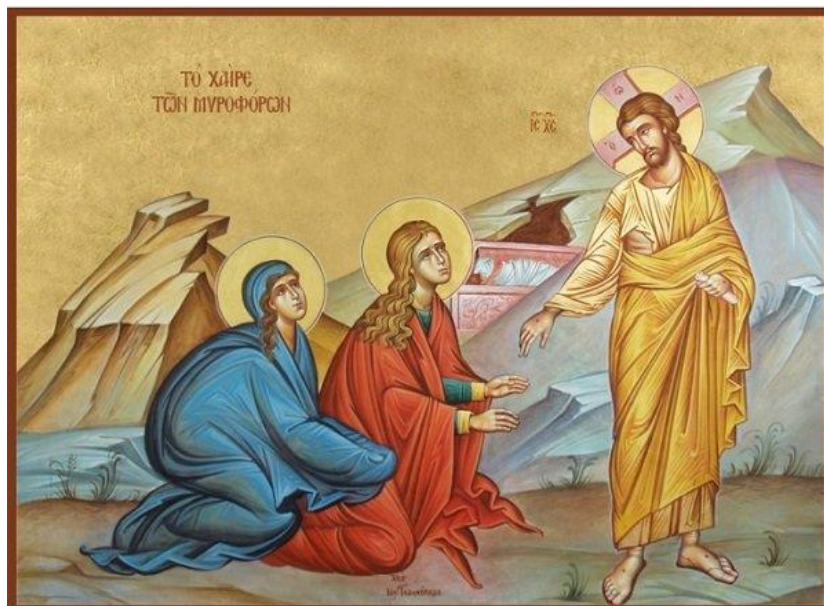
Οι Μυροφόρες, αφού είδαν ότι ο τάφος ήταν άδειος βγήκαν έξω ... γεμάτες φόβο, απορία, έκπληξη αλλά κυρίως είχαν μέσα τους χαρά για αυτά που είδαν και άκουσαν και ας μην μπορούσαν να τα κατανοήσουν.

Παρόλα αυτά έδειξαν όμως έκαναν υπακοή σε αυτά που τους είπε ο Άγγελος και έτρεξαν να πάρουν το χαρούμενο άγγελμα στους μαθητές Του! ...καθώς πήγαιναν όμως ακόμη μια άλλη έκπληξη τις περίμενε ...τι βλέπουν μπροστά τους; Καλά καλά δεν είχαν συνειδητοποιήσει τι είχαν ακούσει και τι είχαν δει και βλέπουν μπροστά τους τον **ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟ ΧΡΙΣΤΟ** και τους λέει:

-«ΧΑΙΡΕΤΕ»

Φοβήθηκαν οι μυροφόρες προς στιγμής, έτρεξαν κοντά του και του κράτησαν τα άγια πόδια Του και Τον προσκύνησαν. Ο Ιησούς με πολλή στοργή τους είπε:

-Βγάλτε από την ψυχή σας τον φόβο! Πηγαίνετε στους αδελφούς μου και πείτε τους να πάνε στην Γαλιλαία και θα τους περιμένω εκεί (αδελφούς του ο Ιησούς εννοούσε τους μαθητές του).

Γυναίκες οι πρώτοι κήρυκες της Αναστάσεως του Κυρίου

Σε γυναίκες! Ναι οι γυναίκες, οι Μυροφόρες γυναίκες είδαν πρώτες τον Αναστάντα Χριστό!!

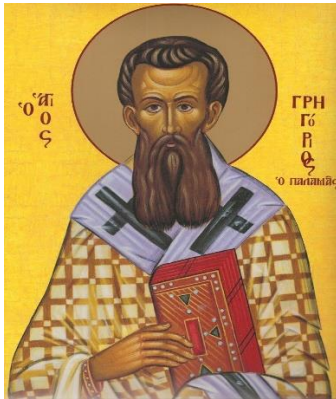
Είναι άραγε και αυτό τυχαίο ή απλή σύμπτωση επειδή πήγαν πρώτες στον τάφο την επομένη της ταφής του Χριστού; Γιατί δεν έγινε στους Μαθητές Του που ήταν μαζί του όλο αυτό το καιρό και ίσως θα ήταν οι μόνοι που θα τον πίστευαν; Άραγε οι Μυροφόρες γυναίκες δεν φοβήθηκαν το σκοτάδι, ούτε την ερημιά, ούτε τους στρατιώτες; Επειτα ο κίνδυνος τις πιάσουν και τις διώξουν οι στρατιώτες της φρουράς; Με ποια λογική ξεκίνησαν χαράματα με την προσδοκία να ανοίξει ο τάφος και μάλιστα να αλείψουν το σώμα του Ιησού με τα μύρα τους;

Ξέρουμε ότι υπήρχε η Ρωμαϊκή φρουρά η λεγόμενη «κουστωδία». Η κουστωδία ήταν ένα σώμα που αποτελείται δεκαέξι τουλάχιστον λεγεωνάριων (πεπειραμένων στρατιωτών) που είχαν συλλογικά την υποχρέωση να φυλάττουν ό,τι τους ανάθεταν. Για την εκτέλεση της υπηρεσίας τους χώρισαν σε τέσσερις ομάδες, από τις οποίες κοιμόταν η

μία και οι άλλες τρεις αγρυπνούσαν στο καθήκον τους. Αυτό το όριζε μια «πάγια Ρωμαϊκή νομοθεσία», που προέβλεπε αυστηρότατες κυρώσεις για κάθε πλημμελή εκτέλεση του καθήκοντος, χωρίς να εξετάζει αν είχε επέλθει βλάβη εξ' αντικειμένου (απώλεια του φρουρούμενου) ή όχι.

Η αγάπη πλημύρισε τις ψυχές των Μυροφόρων, η γυναικεία αγάπη που θερμαίνει όλους τους φόβους, η γυναικεία αγάπη που γίνεται ανδρεία ήταν όλα αυτά που ώθησαν τις Μυροφόρες να αψηφήσουν τους κινδύνους που αναφέραμε πιο πάνω ώστε να πάνε πρωί πρωί μόνες στον τάφο του Χριστού. Η ελπίδα και αγάπη για τον Ίδιο Τον Χριστό που τις έκανε να τολμήσουν κάτι τέτοιο. Ο κίνδυνος να τις πιάσουν ήταν μεγάλος, ακόμη μεγαλύτερος να μην βρεθεί κανένας να ανοίξει τον τάφο και να μπουνε μέσα να αλείψουν το σώμα του Ιησού με αρώματα. Οι Μυροφόρες γυναίκες όμως δεν δειλιάζουν, τολμούν, γιατί έχουν πιστέψει στον Χριστό και κάτι μέσα τους έλεγε πως δεν θα απογοητευθούν από τα εμπόδια. Το Άγιο Πνεύμα, τις φώτισε να το κάνουν παρόλο που το μυαλό τους το θεωρούσε παράλογο. Τόλμησαν να κάνουν αυτό που τους έλεγε η καρδιά τους και όχι η λογική τους, νίκησαν την δειλία τον φόβο και όλους τους ενδοιασμούς και εμπόδια και ακολούθησαν την καρδιά τους και τον πόθο τους να συναντήσουν τον Χριστό.

Υπάρχει όμως και ένα άλλο βαθύτατο θεολογικό νόημα όπως μας το εξηγεί ο Γρηγόριος ο Παλαμάς.

Ο Άγιος Γρηγόριος μας διδάσκει ότι η Ανάσταση του Χριστού είναι «ανανέωση» της ανθρώπινης φύσεως και «αναζώωση», «ανάπλαση» και «επάνοδος» στην αθάνατη ζωή. Για να το εξηγήσουμε καλύτερα ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς εδώ θέλει να μας πει ότι κατά την δημιουργία του Αδάμ, τον είδε πρώτα γυναίκα η Εύα, αφού δημιουργήθηκε από την πλευρά του. Η Εύα ήταν εκείνη που έφερε το μήνυμα της πτώσεως του Αδάμ, τώρα γυναίκα και πάλι είναι εκείνη που φέρνει το μήνυμα του Αναστάσεως στους Αποστόλους. Έτσι με τον τρόπο αυτό έγινε ακόμη μια φορά η αποκατάσταση της γυναικείας φύσεως. Πρώτη αποκατάσταση ήταν η Παναγία που είναι πάντων των Αγίων, που κατέχει εις τους αιώνες των αιώνων την πιο ψηλή θέση και τιμή και στην γη και στον ουρανό. Τώρα με τις Μυροφόρες που ζουν το θαύμα της Ανάστασης του Χριστού πρώτες από όλους πλέον έχει απαλλαχθεί η γυναικεία φύση από τις δήθεν ενοχοποιητικές κατηγορίες για την ανθρώπινη πτώση.

Οι Μυροφόρες ονομάζονται από τους πατέρες «**ευαγγελίστριες των Αποστόλων**» αφού πρώτες αυτές είδαν τον ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟ ΧΡΙΣΤΟ. Πρώτες αυτές έτρεξαν να δώσουν το μήνυμα της ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ. Πρώτες αυτές παρόλο τον ανθρώπινο φόβο και αδυναμία που είχαν άκουσαν την καρδιά τους και έτρεξαν να συναντήσουν τον ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟ ΧΡΙΣΤΟ. Η πνευματική κατάσταση των μυροφόρων φαίνεται και από τα ονόματά τους αφού ούτε και αυτά είναι τυχαία.

Ονομάστηκαν Μυροφόρες

Οι γυναίκες αυτές που πήγαν πρώτες στον «άδειο» τάφο του Χριστού ονομάζονταν Μαρία Μαγδαληνή, Σαλώμη και Ιωάννα και φυσικά μαζί τους δεν μπορούσε να λείπει η Παναγία. Το ονόματα των Μυροφόρων γυναικών ανταποκρίνονται και στην προσωπική τους ζωή, όπου αποτελεί και ένα παράδειγμα για τον τρόπο που θα μπορούσε ο καθένας μας μέσα στις δυνατότητες του να ακολουθήσει στην πνευματική του ζωή.

Εν συντομία θα δούμε τον συμβολισμό των ονομάτων ορισμένων από τις μυροφόρες. Για την Παναγία δεν θα κάνουμε εκτενείς αναφορά στο σημείο αυτό, απλά αναφέρουμε μονάχα ότι δεν θα μπορούσε να έλειπε η Παναγία ούτε και θα μπορούσε να υπήρχε άλλη ανθρώπινη ψυχή πιο έτοιμη και καθαρή από την Παναγία ώστε να δεχτεί πρώτη το χαρμόσυνο μήνυμα της Αναστάσεως.

Μαρία Μαγδαληνή: δηλώνει την ψυχή που καθαρίζεται από τα δαιμόνια με τις ευαγγελικές εντολές, αφού από αυτή ο Ιησούς έβγαλε επτά δαιμόνια

Σαλώμη: δηλώνει τον εσωτερικά ειρηνικό άνθρωπο, αφού το όνομα αυτό σημαίνει «ειρήνη», όπου με την προσευχή και βιωματική πνευματική ζωή αποκτά την εσωτερική ειρήνη μέσα του

Ιωάννα: το όνομα ερμηνεύεται ως «περιστέρα», που συμβολίζει την άκακη και γονιμοτάτη στις αρετές ψυχή

Κάθε λοιπόν ανθρώπινη ψυχή διακρίνεται ή προσπαθεί να φτάσει τις αρετές που συμβολίζουν τα ονόματα των Μυροφόρων θα καταφέρει τότε θα δει πνευματικά τον ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟ ΙΗΣΟΥ. Ζητούμενο λοιπόν, είναι η απαλλαγή από όλα εκείνα που δένουν χειροπόδαρα την ψυχή, σκορπίζουν τον νουν και εμποδίζουν τον άνθρωπο να γίνει όχι απλός μάρτυρας της Αναστάσεως αλλά μέτοχος μιας νέας, «Αναστάσιμης ζωής», άφθαρτης, πλήρους, ενωμένης με τον Αρχηγό της ζωής, τον Ζωοδότη και Φωτοδότη ΑΝΑΣΤΑΝΤΑ ΚΥΡΙΟ.

«Χαίρετε»

«Χαίρετε» είναι ο αναστάσιμος χαιρετισμός που είπε ο ίδιος ο Ιησούς στις μυροφόρες μόλις τις συνάντησε. Γι' αυτό και το χαίρετε ουσιαστικά σημαίνει «Χριστός Ανέστη». Ο αναστάσιμος χαιρετισμός που χρησιμοποίησε ο Ιησούς είναι ελληνική λέξη.

Έτσι λοιπόν η συνήθης αυτή ελληνική προσφώνηση αποκτά πλέον μια ιδιαίτερη πνευματική και χριστιανική σημασία. Η λέξη «χαίρετε» εντάσσεται σε ένα καθαρά αγιοπνευματικό πλαίσιο και έχει γίνει το πρώτο «Χριστός Ανέστη». Μια λέξη τόσο συνηθισμένη που την χρησιμοποιούμε αρκετοί Έλληνες τόσο συχνά χωρίς να συνειδητοποιούμε ότι μαρτυρούμε με άλλα λόγια το «Χριστός Ανέστη».

«Χαίρετε» μη φοβείσθε αλλά χαίρετε!! Να αισθανόμαστε χαρά γιατί η Ανάσταση, ως έκφραση αγάπης του Θεού, νικά τον φόβο αλλά και τον θάνατο, κάθε είδους θάνατο, διότι είναι πηγή ζωής. Ζωής αιωνίου!! Ο Ιησούς μας εκ του τάφου ανέτειλε ζωή και ελπίδα αιώνια!! Γι' αυτό αναστήθηκε ο Ιησούς! Για να διώξει την κατήφεια, τη μελαγχολία, την ομίχλη, το μαρασμό, τις ρυτίδες της ψυχής, και να χαρίσει τη χαρά επουλώνοντας τα ψυχικά μας τραύματα. Ο Ιησούς είναι το φως που ανατέλλει μέσα από τον τάφο! Ναι ο ανοιχτός τάφος τόσο αντιφατικό και ταυτόχρονα τόσο αληθινό ουσιαστικό και βιωματικό!

Ας προσπαθήσουμε να προσεγγίσουμε το φως της Αναστάσεως. Ας γίνει η καρδιά μας το «μύρο» των μυροφόρων. Ας γευτούμε μαζί με τις Μυροφόρες και τους Αποστόλους την εμπειρία της ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗΣ ΖΩΗΣ και αφθαρσίας.

Πορευόμενοι προς το μέλλον ας επικαλεστούμε την βοήθεια του Θεού, της Παναγίας μας να βαστάζουμε τον σταυρό μας, άλλοτε στις πλάτες μας άλλοτε στα ψυχές μας ώστε να διασχίσουμε την Βηθλεέμ, να ζήσουμε τον Γολγοθά, την τριήμερο εις Άδου Κάθοδο, την Ανάσταση και να γίνουμε μέτοχοι της αιωνιότητας δια μέσω της Εκκλησίας και των μυστηρίων.

Είμαστε άνθρωποι με αδυναμίες και φόβους, ας μην μείνουμε κλεισμένοι στην καρδιά μας, στους φόβους μας, στις προσωπικές μας δυσκολίες, στα εμπόδια που εμφανίζονται, στην δειλία που πολλές φορές μας κάνει να λέμε ΝΑΙ σε ό,τι ορίζουν οι ισχυροί του κόσμου, να παρασυρόμαστε στο σύστημα, στη «σύγχρονη» κοινωνία, στη μόδα και στο τρόπο ζωής του σύγχρονου πολιτισμού.

Όπως τις Μυροφόρες αγαπημένοι μου, ας βγάλουμε τον φόβο μας έξω ας εμπιστευθούμε τον Θεό σε όλα τα θέματα που μας απασχολούν, ας τολμήσουμε να πιστέψουμε στον παντοδύναμο Θεό και Αναστημένο Ιησού και με την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος θα φωτιστεί όχι μόνο η ψυχή μας αλλά και η ζωή μας. Αυτός είναι ο δρόμος της αγάπης και της πίστης κάθε χριστιανού που αγωνίζεται να ενωθεί με τον πλάστη μας. Ας τολμήσουμε να ακολουθήσουμε τον πνευματικό αυτό δρόμο που στο τέλος θα μας περιμένει ο Ιησούς στην Γαλιλαία των Ουρανών!

Ας γευτούμε μαζί με τις Μυροφόρες της εμπειρία μιας καινούργιας ζωής!

